

### Afrikaanse hindernissen

Remko Kuipers, doet in Tanzania promotieonderzoek naar de invloed van 'oervoeding' op verschillende gezondheidsparameters

beeld: Jochem Wijnands, HH

Zes maanden zijn verstreken sinds we vanuit Kaapstad Tanzania bereikten. De hindernissen die we te gaan hadden, waren echter aanzienlijker dan we hadden verwacht. Niet eens zozeer door de forse tax op onze auto met Nederlands nummerbord, de verplichte aankoop van tientallen stickers voor op de voorruit (variërend van lokale verzekering tot melding van aanwezigheid van een brandblusser – die er zelf niet eens hoeft te zijn) en de *residence permits* à 120 dollar per persoon, waarvoor we ons tevens moesten inschrijven aan de University of Dar es Salaam (100 dollar per persoon). Nee, het grootste obstakel blijkt de *research permit* waarvan we de aanvraag al in Nederland in gang dachten te hebben gezet.

Het door ons ingestuurde onderzoeksvoorstel blijkt nooit het bedoelde bureau te hebben bereikt, en zodoende zijn we al meteen geconfronteerd met een wachttijd van minimaal zes weken.

Meteen print ik ons onderzoeksvoorstel opnieuw uit en lever het persoonlijk in bij de receptie van de medisch-ethische commissie NIMR in Dar es Salaam. Intussen maken we van de gelegenheid gebruik om de onderzoeksziekenhuizen te bezoeken en de mensen daar te herinneren aan onze komst.

Na vier weken bellen we met NIMR over de voortgang. Ze vertellen van niets te weten en geen onderzoeksvoorstel te hebben ontvangen. Afrika...

Ik print nogmaals het voorstel uit en stap in de bus. Zes uur enkele reis. Om tien voor vier op vrijdagmiddag loop ik zwetend de office binnen en tref daar de receptioniste. 'Op vrijdag werken

we maar tot vier uur meneer, u zult maandag terug moeten komen.' Ik wijs op de klok: tien vóór vier! 'Nee, meestal gaan de medewerkers ook iets eerder naar huis op vrijdag.' En ik moet het *proposal* ook echt persoonlijk overhandigen. Ja, daar was ik al achter, eigenlijk.

Bussen gaan er niet meer, dus pas de volgende dag kan ik terug – zes uur enkele reis. Op maandag bel ik en krijg ik het vriendelijke verzoek om het stuk per post op te sturen. Ik vraag of ze e-mail bedoelen, want tot nu toe zijn al mijn

**Tot nu toe beantwoordde de server al mijn e-mails met 'delivery failure'**





e-mails aan NIMR beantwoord door de server met 'delivery failure'. Nee, ze bedoelen per reguliere post. Ik stuur meteen alles aangetekend op, met het uitdrukkelijke verzoek mij te informeren over ontvangst.

Na een week bel ik zelf maar. Over ontvangst kan de telefoniste niets zeggen, maar om het voorstel überhaupt in behandeling te nemen, moet toch eerst 300 dollar worden ontvangen. In Tanzania kan ik nergens dollars opnemen, dus moet ik met mijn Nederlandse pinpas Tanzaniaanse shillings pinnen en omwisselen tegen dollars, die ik moet storten op een rekening van NIMR. Ik fax meteen het ontvangstbewijs naar NIMR, met het verzoek mij te informeren over ontvangst.

Na een week bel ik zelf maar weer. Het geld is er, het zal nu wel goed komen, de gemiddelde wachttijd voor review is vier tot zes weken. Na drie weken bel ik voor de zekerheid al. Ja, het geld is er wel, maar dat *proposal*... Dat hebben ze echt niet ontvangen.

'Enigszins' van mijn stuk bel ik nogmaals en vraag naar de directeur. Ik word gelukkig doorverbonden. De directeur toont begrip en ik mag het onderzoeksvoorstel naar zijn persoonlijke e-mailadres mailen. Hij zal het reviewproces voor me verkorten tot vier weken. Na drie weken bel ik. 'Vier weken minimaal meneer.' Na vier weken bel ik. 'De reviewers hebben nog niets laten horen, helaas.'

Ik bel nu dagelijks en na zeven (!) weken wachten krijgen we eindelijk ons commentaar. Of ik wil uitleggen dat methanol/HCl echt een normaal conserveringsmiddel is voor vetzuren en dat het budget, toegewezen aan lokale ziekenhuizen, de verplicht betrokken artsen en supervisors, echt tekortschiet. Nadat ik de antwoorden heb toegevoegd, stuur ik het proposal weer in. En dan, na achttien weken wachten, eindelijk: we kunnen beginnen.



Meer verhalen van Remko Kuipers over zijn onderzoek in Tanzania staan op [www.medischcontact.nl](http://www.medischcontact.nl).

## Over de Grens

Medisch Contact ontvangt graag uw verhaal voor de rubriek Over de Grens. Verbijsterende ervaringen, opmerkelijke observaties of saillante voorvallen uit elk buitenland, dus beslist niet alleen uit ontwikkelingslanden, zijn welkom. U kunt uw inzending – zo mogelijk met foto's – mailen naar [redactie@medischcontact.nl](mailto:redactie@medischcontact.nl). De redactie heeft het recht verhalen te redigeren en in te korten.

